

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce **J. H.**, zastoupeného JUDr. Jaroslavem Šebánkem, advokátem se sídlem v Písku, Prokopova 339, proti žalovanému **Celnímu ředitelství České Budějovice**, se sídlem v Českých Budějovicích, Kasárenská 6, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 7. 9. 2005, č. j. 10 Ca 108/2005 - 176,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 7. 9. 2005, č. j. 10 Ca 108/2005 - 176, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalovaný jako stěžovatel domáhá zrušení shora označeného rozsudku krajského soudu, kterým byla zrušena jeho rozhodnutí ze dne 20. 2. 2004, č. j. 1661/02-01, č. j. 1662/02-01, č. j. 1663/02-01, č. j. 1664/02-01, č. j. 1665/02-01, č. j. 1666/02-01, č. j. 1667/02-01, č. j. 1668/02-01, č. j. 1669/02-01, č. j. 1670/02-01, č. j. 1671/02-01 a č. j. 1672/02-01 a věci mu vráceny k dalšímu řízení. Rovněž byla vyslovena nicotnost rozhodnutí Celního úřadu ve Strážném ze dne 4. 12. 2001, č. j. 1474/01-0326-01, č. j. 1475/01-0326-01, č. j. 1476/01-0326-01, č. j. 1477/01-0326-01, č. j. 1478/01-0326-01, č. j. 1479/01-0326-01, č. j. 1480/01-0326-01, č. j. 1481/01-0326-01, č. j. 1482/01-0326-01, č. j. 1483/01-0326-01, č. j. 1484/01-0326-01 a č. j. 1485/01-0326-01, kterými bylo žalobci vyměřeno dlužné clo a daně (spotřební daň a daň z přidané hodnoty)

v souvislosti s dovozy benzínu euro super A2 ze Spolkové republiky Německo v období od května do října roku 2000.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel připomíná, že krajský soud zrušil jeho rozhodnutí, když se řídil právním názorem vysloveným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2005, sp. zn. 2 Afs 200/2004, avšak nicotnost rozhodnutí prvostupňového správního orgánu vyslovil proto, že následoval právní názor vyslovený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2005, sp. zn. 7 Afs 150/2004. Stěžovatel se však domnívá, že krajský soud měl být vázán pouze právním názorem vysloveným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2005, sp. zn. 2 Afs 200/2004, který byl vydán v této konkrétní věci a kde Nejvyšší správní soud uvedl jako důvod pro zrušení rozsudku krajského soudu chybnou formální aplikaci zákona č. 13/1993 Sb., celní zákon, a vady správního řízení dané nezjišťováním skutečného deklaranta. V tomto rozsudku konstatoval jiné důvody než v rozsudku sp. zn. 7 Afs 150/2004 a výslovně v něm uvedl, že námitku porušení § 50 odst. 6 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „daňový řád“), neshledal důvodnou; změnou některých formulací správní orgán druhého stupně neučinil rozhodnutí prvostupňového orgánu neurčitými a nesrozumitelnými. Nejvyšší správní soud zde také konstatoval, že prvostupňová rozhodnutí netrpí vadami způsobujícími neplatnost, resp. nicotnost a navíc byly vady odstraněny v rozhodnutích druhostupňového orgánu (stěžovatele), která s nimi tvoří jeden celek. Podle stěžovatele dále není možno na tento případ aplikovat právní názor Ústavního soudu, že při stanovení celního dluhu nelze určit povinnost k jeho úhradě jen na základě formální aplikace celního zákona na údaje vyplývající z celního prohlášení řidiči převážejícímu zboží. V tomto případě totiž nedošlo k uložení povinnosti k úhradě celního dluhu řidiči na základě celního prohlášení, neboť to zde nebylo podáno. Stěžovatel je nadále přesvědčen, že předmětný dovoz byl nezákonný a dlužníkem měla být osoba, která zboží nezákonně dovezla, tedy řidič, který měl povinnost přihlásit zboží při dopravě přes státní hranici, čehož si měl být jako řidič mezinárodní dopravy vědom. Ze všech shora uvedených důvodů stěžovatel navrhuje napadený rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích zrušit a žádá, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek podle § 107 s. ř. s.

Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti především uvádí, že podle jeho názoru jsou výroky krajského soudu v daném rozsudku naprosto správné a korespondují s rozsudkem Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Afs 200/2004. Pokud pak krajský soud vyslovil nicotnost rozhodnutí Celního úřadu ve Strážném, pak je opřel o důvody, které Nejvyšší správní soud uvedl v jiném svém rozhodnutí, které bylo skutkově a právně identické s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu v nyní posuzované věci, totiž v rozhodnutí vydaném pod sp. zn. 7 Afs 150/2004. Žalobce se s argumentací tam uvedenou plně ztotožňuje a navrhuje kasační stížnost zamítnout. Nad tento rámec žalobce dále namítá, že se krajský soud ve výroku o nákladech řízení nelogicky dovolával ustanovení § 11 s přihlédnutím k § 17 vyhlášky č. 484/2000 Sb., přestože vychází z toho, že předmětem řízení byla pouze jedna věc. Takový přístup odporuje dikci § 17 odst. 1 písm. b) citované vyhlášky, podle níž měla být odměna určena součtem všech věcí spojených ke společnému projednání, tedy dvanáctinásobkem základní částky 3500 Kč, když zde bylo spojeno ke společnému projednání dvanáct věcí. Z ničeho nelze podle žalobce dovodit, že by zásada obsažená v § 17 odst. 1 písm. b) dopadala pouze na případy, kdy věci spojí ke společnému projednání svým rozhodnutím soud, a nikoli na případy, kdy je ke společnému projednání spojí samotná žaloba.

Ze soudního a správního spisu Nejvyšší správní soud především zjistil, že Celní úřad ve Strážném zahájil se žalobcem dne 26. 9. 2001 řízení ve věci vyměření celního dluhu vzniklého nezákonným dovozem zboží - benzínu euro super A2 v r. 2000 ve dnech 19. 5., 23. 5., 25. 5., 31. 5., 2. 6., 7. 6., 10. 6., 16. 6., 23. 6., 28. 6., 3. 8. a 19. 10. K jednotlivým dovozům byla Celním úřadem Strážný vydána dne 4. 12. 2001 rozhodnutí se shodnými náležitostmi. Rozhodnutí byla označena jako „Rozhodnutí - vydání platebního výměru, sdělení výše celního dluhu“. V textu byl specifikován dovoz (SPZ auta, celní úřad, zboží, hodnota zboží) a uvedeno, že zboží bylo dovezeno J. H. jako řidičem dopravce F.-P. spol. s r. o. v likvidaci v rozporu s ust. § 80 - 84 celního zákona, neboť nebylo přihlášeno - předloženo spolu s doklady k celnímu řízení. Tím vznikl celní dluh podle § 239 celního zákona a dlužníkem je osoba, která zboží dovezla, nezákonného dovozu se zúčastnila a byla nebo si měla být vědoma nezákonnosti dovozu. Podle § 2 odst. 6 daňového řádu za použití § 11 odst. 1 a § 323 celního zákona byl vydán platební výměr obsahující vyčíslení cla, spotřební daně a daně z přidané hodnoty s uvedením splatnosti. Rozhodnutí dále obsahovalo upozornění na penalizaci a poučení o opravném prostředku.

Žalobce proti těmto rozhodnutím podal odvolání, kde shodně namítal, že zboží celnímu úřadu vždy přihlásil a důvodem vzniku celního dluhu byla skutečnost, že se doklady na celnici ztratily. Stěžovatel rozhodnutími ze dne 20. 2. 2004 podle § 50 odst. 6 daňového řádu jednotlivá rozhodnutí celního úřadu změnil následovně: 1) nadpis napadeného rozhodnutí „Rozhodnutí - platební výměr.....“ se nahrazuje textem – Rozhodnutí o vyměření cla a daní, 2) odstavec druhý začínající slovy „Na základě ustanovení.....“ uvozující tabulku výpočtu dlužného cla a daní se nahrazuje tímto zněním: Celní úřad Strážný vydává následující rozhodnutí: V souladu s ustanovením § 56 odst. 1 celního zákona, § 5 odst. 1 písm. b) a 22 zákona č. 587/1992 Sb., o spotřebních daních ve znění platném v době dovozu zboží, a dále § 43 odst. 2 a § 44 odst. 1 zákona č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty ve znění platném v době dovozu zboží, se vyměřuje p. J. H., bytem Z. 6, M., clo a příslušné daně v následující výši:, 3) v tabulce výpočtu dlužného cla a daní se v řádku označeném „SPD“, sloupci „Sazba“ nahrazuje údaj „10 840“ údajem 10 840/1000 l. Nakonec je ve výrocích odvolacích rozhodnutí konstatováno, že ostatní ustanovení napadeného rozhodnutí zůstávají beze změn. V odůvodnění stěžovatel dospěl k závěru, že se jednalo o nezákonný dovoz, při němž nebyly předloženy doklady Celnímu úřadu Strážný, a o odpovědnost žalobce jako dovozce. S ohledem na skutečnost, že vydaná rozhodnutí plně neodpovídala požadavkům § 32 odst. 2 písm. d) daňového řádu, byla prvostupňová rozhodnutí podle § 50 odst. 6 daňového řádu změněna. Závěrem je dovozena odpovědnost žalobce jako společného a nerozdílného dlužníka.

Proti tomu podal žalobce žalobu, která však byla rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 25. 8. 2004, č. j. 10 Ca 58/2004 - 130, zamítnuta. Soud dovodil, že bylo dostatečně prokázáno uskutečnění dovozu zboží žalobcem co do termínů, druhu zboží a jeho množství, což ani žalobce nevyvracel. Označení žalobce za celního dlužníka odpovídalo § 239 odst. 4 písm. a) celního zákona, skutková zjištění byla dostatečná k závěru o porušení § 80 odst. 1 a § 88 písm. a) celního zákona.

Proti tomuto rozsudku se žalobce ohradil kasační stížností, v níž namítal nesprávný výklad ustanovení § 50 odst. 6 daňového řádu, neboť ve skutečnosti stěžovatel věcně nerozhodl o odvoláních proti jednotlivým rozhodnutím Celního úřadu Strážný, nýbrž toliko provedl úpravu textace prvostupňových rozhodnutí tak, aby tato textace odpovídala zákonu. Dále nesouhlasil s výkladem pojmu celního dluhu podle ustanovení § 239 celního zákona. Pochybení krajského soudu namítal též v nesprávném posouzení

daného skutkového stavu jako nezákonného dovozu, když krajský soud dostatečně nezjistil skutkový stav a chybně hodnotil provedené důkazy.

Nejvyšší správní soud této kasační stížnosti vyhověl a napadený rozsudek krajského soudu zrušil svým rozsudkem ze dne 1. 6. 2005, sp. zn. 2 Afs 200/2004. Nejvyšší správní soud zde vyšel z konstantní judikatury Ústavního soudu, podle níž při stanovení celního dluhu nelze stanovit povinnost k jeho úhradě jen na základě formální aplikace příslušných ustanovení celního zákona na údaje vyplývající z celního prohlášení řidiči převážejícímu zboží, když všechny okolnosti nasvědčují tomu, že to byly jiné osoby, které se dopustily protiprávního jednání, majícího za následek vznik celního dluhu. Z § 80 odst. 1 celního zákona pak soud dovodil, že stanovení povinnosti žalobci uhradit předmětný celní dluh může obstát tehdy, jestliže jej lze v tomto konkrétním případě skutečně považovat za osobu dopravující zboží přes státní hranici. V daném případě žalobce nebyl smluvní stranou předmětného obchodního vztahu, nýbrž toliko v rámci svého zaměstnaneckého poměru převážel zboží přes hranice. Za stavu zjištěného ze správního spisu byl tedy plně použitelný uvedený názor Ústavního soudu, když žalobce nebyl deklarantem ve smyslu celního zákona a v celé transakci vystupoval toliko jako zaměstnanec společnosti dovážející zboží přes hranici. Nejvyšší správní soud proto vytkl krajskému soudu, že příslušná ustanovení celního zákona (zejména § 80 a § 239), aplikoval formálně, způsobem upozadujícím nezbytný požadavek nalézání spravedlivého řešení. Shledal i vady správního řízení způsobené nezjišťováním skutečného deklaranta, ve svém důsledku vyvolávajícím stav, že skutková podstata, z níž správní orgány vycházely při stanovení celního dluhu, neměla oporu ve spisech. Naopak Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou námitku žalobce ohledně tvrzeného porušení ustanovení § 50 odst. 6 daňového řádu; k tomu odkázal na odůvodnění rozsudku krajského soudu, v němž krajský soud přesvědčivě vyložil, že změnou některých formulací správní orgán druhého stupně nikterak neučinil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně neurčitými či nesrozumitelnými. V tomto svém zrušujícím rozsudku proto Nejvyšší správní soud uložil krajskému soudu v novém řízení znovu posoudit právní otázku vymezení subjektu celního dluhu v daném případě, a to s přihlédnutím k citované judikatuře Ústavního soudu a v ní obsaženému akcentu na povinnost státních orgánů nalézat spravedlivá řešení.

V reakci na to vydal krajský soud rozsudek napadený nyní posuzovanou kasační stížností, kterým zrušil výše uvedená rozhodnutí stěžovatele, vyslovil nicotnost rozhodnutí orgánu prvního stupně a stanovil stěžovateli povinnost zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 34 300 Kč. Krajský soud zde žalobu nově posoudil s ohledem na právní názor vyslovený v rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Afs 200/2004 a také s ohledem na názor vyslovený v totožné záležitosti dalšího účastníka dovozu pohonných hmot v rozsudku sp. zn. 7 Afs 150/2004. V něm bylo vysloveno, že rozhodnutí vydaná v daňovém řízení, ve kterém absentuje některá ze zákonem výslovně stanovených esenciálních náležitostí, nelze považovat vůbec za rozhodnutí, nýbrž za paakt nezakládající žádné právní účinky. Ve výrocích napadených rozhodnutí prvního stupně přitom byla citována pouze ustanovení daňového řádu a celního zákona, nikoli však zákona č. 587/1992 Sb., o spotřebních daních, a zákona č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty, přestože byla kromě cla žalobci vyměřována také spotřební daň a daň z přidané hodnoty. Proto byla tato rozhodnutí pohledem později uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu v obdobné záležitosti neplatná, resp. nicotná; krajský soud tedy vyslovil i v tomto řízení nicotnost těchto prvostupňových rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že výrok takto neexistujících prvostupňových rozhodnutí nemohl být rozhodnutím stěžovatele již měněn, zrušil krajský soud také jeho rozhodnutí. Krajský soud dále uložil stěžovateli, aby byl v dalším řízení

respektován názor Nejvyššího správního soudu uvedený v rozsudku sp. zn. 2 Afs 200/2004, tedy aby bylo přihlédnuto k uvedené judikatuře Ústavního soudu a řízení bylo vedeno s akcentem na povinnost státních orgánů nalézat spravedlivá řešení, zejména tedy zohlednit, že žalobce nebyl v dané věci celním deklarantem, ale pouze zaměstnancem společnosti dovážející zboží přes hranici, a nemohla mu proto vzniknout povinnost uhradit celní dluh.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Stěžovatel podává kasační stížnost z důvodů obsažených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., avšak vzhledem k tomu, že dále nekonkretizuje, v čem shledává pochybení podle písm. d) tohoto ustanovení, tedy v čem vidí zejména nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozsudku krajského soudu, nezbyvá zdejšímu soudu než se zaměřit na dvojici právních otázek, jejichž nesprávné posouzení krajským soudem stěžovatel svou kasační stížností namítá.

V prvé z těchto právních otázek stěžovatel brojí proti tomu, že krajský soud v řízení navazujícím na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Afs 200/2004 zohlednil nejen právní názor obsažený v tomto rozsudku a závazný podle § 110 odst. 3 s. ř. s., ale i názor zahrnutý v jeho rozsudku sp. zn. 7 Afs 150/2004. Není sporné, že tak krajský soud skutečně učinil a tento svůj myšlenkový postup výslovně konstatoval v odůvodnění svého rozsudku. Otázkou zůstává, zda se jednalo o postup souladný s právem.

Obecně lze konstatovat, že není pochybením krajských soudů, pokud po zrušení svého rozhodnutí Nejvyšším správním soudem přihlédnou v novém řízení o věci nejen k právnímu názoru vyslovenému v tomto zrušujícím rozsudku, ale i k případné další judikatuře, jež se objevila v mezidobí mezi dnem vydání jejich původního rozhodnutí a rozhodováním novým. Takovým způsobem mohou krajské soudy zareagovat i na obecnější změny či zpřesňování správněprávní judikatury, jež nebyla zohledněna přímo ve zrušujícím rozsudku, například proto, že do této změny nemířil žádný z bodů kasační stížnosti, nebo proto, že k tomuto vývoji došlo až po rozsudku Nejvyššího správního soudu, ale před novým rozhodnutím krajského soudu. Obecně lze tedy takový přístup vítat, zvláště ve věcech, které jsou si právně a skutkově podobné.

Taková podobnost byla dána i v tomto konkrétním případě, přesto právě v něm nelze shledat postup krajského soudu správným a námitce stěžovatele je zde nutno přisvědčit.

Zejména je správná stěžovatelova připomínka, že v rozsudku vydaném v tomto konkrétním případě Nejvyšší správní soud výslovně konstatoval, že prvostupňová rozhodnutí netrpí vadami způsobujícími nicotnost a navíc byly vady odstraněny v rozhodnutích stěžovatele, která s nimi tvoří jeden celek, aniž by tím bylo porušeno ustanovení § 50 odst. 6 daňového řádu. Krajský soud pak sice nebyl v novém řízení vázán výhradně tímto právním názorem, jak tvrdí stěžovatel, byl jím nicméně vázán přednostně, což znamená, že pokud se kromě tohoto závazného názoru objevil v jiném rozsudku Nejvyššího správního soudu názor opačný, krajský soud musel jednoznačně upřednostnit ten právní názor, který jej vázal v tomto konkrétním případě.

Jedinou výjimkou, kdy by se krajský soud mohl odchýlit od právního názoru obsaženého v rozsudku, jímž bylo jeho předchozí rozhodnutí zrušeno, by byla situace, kdy by v mezidobí mezi vydáním rozsudku Nejvyššího správního soudu a novým rozhodováním krajského soudu byl v daném případě závazný právní názor vyvrácen rozhodnutím vyšší judikatorní síly. Takovým rozhodnutím je typicky vytvoření nerozporné judikatury Ústavního soudu, jejíž vyšší judikatorní váhu konstatoval Nejvyšší správní soud například ve svém rozsudku ze dne 21. 9. 2005, sp. zn. 2 Afs 216/2004, kde uvedl: „*Jestliže krajský soud v kasační stížnosti napadeném rozsudku respektoval závazný právní názor vyslovený Nejvyšším správním soudem a tento názor spočíval ve výkladu, který byl náležen Ústavního soudu označen za neústavní, nelze odmítnout věcné projednání kasační stížnosti s poukazem na ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.*“ Dalším typickým příkladem právního názoru vyšší judikatorní váhy je pak názor obsažený v rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, jehož úkolem je ve smyslu § 17 s. ř. s. sjednocovat právní názory jednotlivých senátů Nejvyššího správního soudu. Pokud by tak před novým rozhodnutím krajského soudu zaujal rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rámci své sjednocovací činnosti názor opačný, než je právní názor obsažený v rozsudku zrušujícím rozhodnutí krajského soudu, bylo by úkolem krajského soudu respektovat v novém rozhodnutí názor rozšířeného senátu.

V daném případě rozšířený senát posoudil před rozhodnutím krajského soudu rozpor mezi právními názory obsaženými mimo jiné v obou rozsudcích Nejvyššího správního soudu, z nichž nově vycházel krajský soud, rozhodl ovšem ve prospěch právního názoru obsaženého v rozsudku sp. zn. 2 Afs 200/2004, a to rozsudkem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, sp. zn. 6 A 76/2001. Zde rozšířený senát uvedl:

„I. Pojmy nicotnosti a neplatnosti správního aktu nelze navzájem směřovat, neboť každý z nich má svůj vlastní a vzájemně odlišný obsah.

II. Nicotným je správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Takovými vadami jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislušnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí. K nicotnosti soud přihlíží z úřední povinnosti. Dílčí nedostatky platebního výměru nemohou způsobit jeho nicotnost.

III. Pouhý nedostatek některé ze základních náležitostí rozhodnutí uvedených v § 32 odst. 2 zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, (formální aspekt) nemůže sám o sobě způsobit neplatnost rozhodnutí; tento nedostatek musí dosahovat určité intenzity (materiální aspekt). K vadám způsobujícím neplatnost rozhodnutí soud přihlíží zásadně jenom k námitce žalobce.

IV. K výkladu § 32 odst. 2 zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, nelze přistupovat formálně či formalisticky, nýbrž je vždy nutné hledat jeho smysl a účel, tedy ptát se, proč je určitá náležitost daňového rozhodnutí jeho součástí a zda její případný nedostatek je natolik intenzivní, aby zakládal jeho neplatnost. Platební výměr je zapotřebí vykládat jako celek; k závěru o neplatnosti proto nelze dospět na základě zjištění, že určitá náležitost rozhodnutí je uvedena pouze na jiném místě, než uvedena být měla.

V. Platební výměr, v jehož výroku není uveden právní předpis, podle něhož byla daň vyměřena, a číslo účtu banky [§ 32 odst. 2 písm. d) zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků], nezpůsobuje jeho neplatnost, jsou-li tyto údaje uvedeny v jiné jeho části.“

Rozhodnutí rozšířeného senátu tak přisvědčilo názoru, že neuvedení všech právních předpisů podle nichž bylo ve věci rozhodováno, přímo ve výroku správního rozhodnutí nezpůsobuje jejich nicotnost. V daném případě tak toto rozhodnutí nemohlo být pro krajský soud důvodem pro zaujetí názoru odlišného od názoru závazného ve smyslu § 110 odst. 3 s. ř. s., ale naopak dalším důvodem k jeho následování.

Jakkoli je tedy chvályhodná a pochopitelná snaha krajského soudu řešit tyto skutkově velmi podobné případy totožně s pomocí zohlednění všech názorů Nejvyššího správního soudu, kterými tento soud zrušil předchozí rozsudky krajského soudu, v daném případě to díky dočasné nejednotnosti judikatury Nejvyššího správního soudu znamenalo zohlednění dvou právních názorů protichůdných, a tedy nemožný úkol. Krajský soud měl tedy v tomto případě sledovat přednostně právní názor vyslovený v rozsudku sp. zn. 2 Afs 200/2004, tedy posoudit zejména otázku vymezení subjektu celního dluhu, a to s přihlédnutím k citované judikatuře Ústavního soudu. Neměl naopak konstatovat nicotnost rozhodnutí prvostupňových, když bylo v rozsudku sp. zn. 2 Afs 200/2004 výslovně uvedeno, že taková vada není v posuzovaném případě přítomna. Tímto právním názorem je krajský soud vázán i nadále v novém rozhodování následujícím po právní moci tohoto rozsudku.

Co se týče druhé stěžovatelovy námítky, tedy tvrzení, že v daném případě nedošlo k uložení povinnosti k úhradě celního dluhu řidiči na základě celního prohlášení, ani k formální aplikaci celního zákona na údaje vyplývající z celního prohlášení; zde je třeba uvést, že touto otázkou se Nejvyšší správní soud dostatečně zabýval již ve svém předchozím rozsudku a nové posouzení tohoto případu pro nerespektování jeho názoru v otázce nicotnosti prvostupňových rozhodnutí nelze chápat jako příležitost k novému nastolení otázky, která již byla posouzena zdejším soudem dostatečně. Lze tak pouze odkázat na odůvodnění tohoto dřívějšího rozhodnutí.

Ze všech shora uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná a napadený rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích je nezákonný ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a proto jej zrušil.

Krajský soud v Českých Budějovicích je v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.), a je proto povinen posoudit souladně s prvním rozsudkem Nejvyššího správního soudu a s judikaturou Ústavního soudu právní otázku vymezení subjektu celního dluhu v daném případě, nemůže naopak konstatovat nicotnost rozhodnutí prvostupňového správního orgánu v dané věci.

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl věcně, nezabýval se již návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Krajský soud v Českých Budějovicích v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.), kde také posoudí důvodnost námitek žalobce proti předchozímu vyčíslení této náhrady.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. května 2006

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu